

[Svend Auugaard.]

Jeg indrømmer, at dette er meget små skridt; men det er små skridt, der kan være med til at gøre de store mulige. Formålet må være at skabe et bedre tillidsforhold, så alle efterhånden kan se det meningsløse i at opretholde to store militære pagter, som i dag opretholdes af gensidig mistillid skabt af gensidige forkerte handlinger, og som i øvrigt bevirker, at den største opgave, vi har, nemlig en udligning af forskellen mellem de rige og fattige lande, udskydes. Det er mig fuldkommen uforståeligt, at Danmark ikke kan være med til at vise vej i den rigtige retning ved årlige nedskrivninger af det militære budget og ved at sørge for, at u-landsbudgettet senest i 1970 kommer op på den ene procent.

Hvad Vietnam angår, må jeg give hr. Frode Jakobsen ret i, at det, vi nu ser derovre, ikke er det stop, vi har ønsket og appelleret til. Alligevel er der visse ting i situationen, der gør, at man kan nære et lidt større håb end hidtil. Jeg vil gerne henstille, at man indstiller sig på den hjælpemulighed, der vil foreligge, når et stop af krigen kan blive effektivt, indstiller sig på muligheden for Danmark for at være med til at sende styrker til opretholdelse af våbenstilstanden — styrker, som bør betales over det militære budget.

Jeg havde, da der for en tid siden var tale om øget hjælpeindsats, ønsket, at man fra dansk side virkelig havde gjort en større indsats med hospitaler, nødhospitaler og lignende, for jeg synes, det er helt uudholdeligt at vide, at mennesker i tusindvis ligger og dør. Jeg mener i hvert tilfælde, at vi, så snart der er den praktiske mulighed, ikke kan forsømme virkelig at sætte den store hjælp ind.

Udenrigsministeren sagde, at han ønskede, at de udenrigspolitiske spørgsmål skulle mere ud til offentlig debat. Jeg er helt enig heri, og jeg håber, regeringen vil medvirke hertil. Men jeg tror også, det er nødvendigt, at regeringen nu mere bevidst tænker ud

over den nuværende situation; jeg mener, at vi tænker for meget i øjeblikkelig beredskabspolitik og for meget i udenrigspolitiske handlinger, der fremfor alt ikke må komme til at støde nogen af vore aftagere. Hvordan er vor stilling til det fremtidige Europa, dets fremtidige grænser og samarbejdet, til en varig løsning af Tysklandsproblemet? Hvilket forhold skal fremtidens Europa have til den øvrige del af verden? Hvilke tanker gør vi os om regionale sammenslutninger i denne øvrige del af verden? Hvordan opbygger vi respekt for international ret i stedet for vold? Hvordan kan vi gradvis lade indflydelse gå fra militære pagter over til De Forenede Nationer? Og hvordan opbygger vi bedst fremtidens Forenede Nationer som begyndelsen til et verdensparlament? — Dette for blot at nævne enkelte af de meget store spørgsmål, som trænger sig på.

Jo, jeg håber og mener, at der både på regeringsplan, på forskningsplan og på det folkelige plan vil være brug for en stigende udenrigspolitisk interesse.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 17⁴⁵.

Mødet udsat kl. 17¹¹.

Mødet genoptaget kl. 17⁴⁵.

Formanden: Jeg skal på ny udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 18¹⁵.

Mødet udsat kl. 17⁴⁶.